

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมล สุตประเสริฐ. แบบทดสอบเพื่อวัดผลภาคปฏิบัติ. ใน บทความทางวิชาการทดสอบ: โครงการพัฒนาแบบทดสอบ. หน้า 87-88. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- กรุงเทพ. มหาวิทยาลัย. หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์. คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2532.
- _____. ระเบียบการทำศิลปนิพนธ์ระดับปริญญาบัณฑิต. คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2535. (อัตสำเนา)
- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. ศิลปศึกษากับการพัฒนาประเทศ. ใน อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ศาสตราจารย์ ดร.จรรยาทัศน์ นุกกะมาน. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท., 2519.
- เกษมบัณฑิต, มหาวิทยาลัย. หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต, 2531.
- _____. ระเบียบการทำศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต, 2534. (อัตสำเนา)
- จันทิมา พรหมโชติกุล. เครื่องมือวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตนิสัยและทักษะนิสัยวิชาภาษาไทย. วารสารการวัดผลการศึกษา 5 (มกราคม-เมษายน 2527): 55-58.
- จรัญ คำยัง. การวัดทักษะการปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมวิชาการ. ม.ป.ป. (อัตสำเนา)
- ฉัตรนภา พรหมมา. การพัฒนาเกณฑ์ประเมินภารกิจของภาควิชาคณิตศาสตร์ ในวิทยาลัยครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- ชวาล แพร่ตันกุล. การประเมินผลการสอนในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยแบบเรียน, 2509.
- ดารณี พานทอง พาลุสุข. กลยุทธ์การสร้างสร้งงานโฆษณา. กรุงเทพมหานคร: หจก. โรงพิมพ์อักษรไทย, 2531.

- เทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง, สถาบัน. หลักสูตรสถาปัตยกรรม-
ศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาศิลปะ (ปรับปรุงใหม่). คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง,
2531.
- แบบประเมินผลวิชาวิทยานิพนธ์ออกแบบสิ่งพิมพ์และภาพยนตร์. ภาควิชาศิลปะ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหาร-
ลาดกระบัง, 2535. (อัคราเนา)
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน. ใน รวมบทความ
การวิจัยการวัดและประเมินผล. หน้า 174 มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
- บรรลือ ขอรวมเดช. สภาพและปัญหาการสอนศิลปะภาคปฏิบัติ ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2534.
- ประคอง กรรณสุต. คะแนนและการตีความหมาย. ใน คู่มืออาจารย์ด้านการเรียนการ
สอน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- ปิยะชาติ แสงอรุณ. เอกสารประกอบการสอนวิชาการออกแบบขั้นสูง. เอกสารหมายเลข
2 ภาควิชาศิลปศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- ปรีชา เกาทอง. การวัดและประเมินผลทางศิลปกรรม. ใน สรุปการอภิปรายจากการ
สัมมนาเรื่องบนเส้นทางการพัฒนาศิลปศึกษา. หน้า 65. ลพบุรี: ศูนย์การพิมพ์
วิทยาลัยครูเทพสตรี, 2530.
- ไพฑูรย์ สีนลรัตน์. พูดเรื่องอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: เจ้าพระยาการพิมพ์, 2526.
- ไพศาล สีนลรัตน์. การนำเสนอเกณฑ์ประเมินผลการฝึกงานของนักศึกษา สาขาวิชาช่าง-
ก่อสร้าง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2529.
- มาลียา กองสุข. ความคิดเห็นของครูศิลปะในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการประเมินผล
การเรียนวิชาศิลปศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

- มาโนช กงกชนันท์. นิเทศศิลป์. วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร 2 (มกราคม-มีนาคม 2521): 156-157.
- โยธิน แสงวดี. การสนทนากลุ่ม. วารสารวิธีวิทยาการวิจัย 2 (กันยายน-ธันวาคม 2530): 12-25.
- รังสิต, มหาวิทยาลัย. หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์. คณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต, 2533.
- _____. ระเบียบการทำศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์. คณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต, 2535. (อัตสำเนา)
- ราชภัฏ, สถาบัน. หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาศิลปกรรม แขนงวิชาออกแบบนิเทศศิลป์. สายศิลปกรรมและศิลปประยุกต์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏ, 2531.
- ราชภัฏสวนดุสิต, สถาบัน. แบบประเมินผลและกำหนดการประเมินโครงการพิเศษออกแบบนิเทศศิลป์. ภาควิชาศิลปะ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต, 2535. (อัตสำเนา)
- ราชภัฏสวนสุนันทา, สถาบัน. แบบประเมินผลวิชาโครงการพิเศษออกแบบนิเทศศิลป์. ภาควิชาศิลปะ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา, 2535.
- วิญญา วิศาลาภรณ์. การสร้างแบบทดสอบเพื่อการวิจัยและพัฒนาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: บริษัทอักษราพัฒนา จำกัด, 2533.
- วัลลภา เทนหัตดิน ณ อยู่ธยา. อุดมศึกษา. ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอน-มิติใหม่. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2525.
- วิลเลียม ซี ออล และ โรเบิร์ต แคนนอน. การสอนระดับอุดมศึกษา. แปลโดย สุทนต์ ศรีไสย. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- ศิลปากร, มหาวิทยาลัย. หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์. คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2532.
- _____. ระเบียบการทำศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์. คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2534. (อัตสำเนา)

สมใจ สิทธิชัย. การพัฒนาเกณฑ์การประเมินภาคปฏิบัติ วิชาศิลปศึกษา หน่วยการเขียนภาพ ระบายสี ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง น.ศ.2533). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

สมพร รอดบุญ. สรุปการวัดและการประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษาที่เน้นในด้านการปฏิบัติ (studio) ใน เอกสารพิเศษหมายเลข 1 การสัมมนาบนเส้นทาง การพัฒนาศิลปศึกษา. หน้า 1-2. ม.ป.ท., ม.ป.ป.

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. การวัดด้านปฏิบัติ. วารสารการวิจัยทางการศึกษา ฉบับที่ 1 (2530): 98-114.

สมหวัง นิธิยานูวัฒน์ และ ศิริชัย กาญจนवासี. การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต: สภาพปัจจุบัน. ใน เสริมสมรรถภาพบัณฑิตศึกษา. หน้า 204. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

สมหวัง นิธิยานูวัฒน์. หลักการวัดและประเมินผล. ใน เอกสารคู่มืออาจารย์ด้านการเรียนการสอน. หน้า 12-15. กรุงเทพมหานคร: หน่วยพัฒนาอาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

_____. หลักการวัดและประเมินผล. ใน ประมวลบทความทางวิชาการ หลักการวัดและประเมินผลการเรียน. หน้า 1-2. กรุงเทพมหานคร: หน่วยพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.

_____. การวัดและประเมินผลทางการศึกษา. ใน สรุปการอภิปรายจากการสัมมนา เรื่อง บนเส้นทาง การพัฒนาศิลปศึกษา. หน้า 47-52. ลพบุรี: ศูนย์การพิมพ์ วิทยาลัยครูเทพสตรี, 2530.

สวัสดิ์ ประทุมราช. แนวคิดเชิงทฤษฎี การวิจัย การวัดและการประเมินผล. ม.ป.ท., 2531.

สุนันท์ ศลโกสม. การวัดผลภาคปฏิบัติ. วารสารการวัดผลการศึกษา 11 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2532): 65-75.

สุภางค์ จันทวานิช. วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

- สลักขันธ์ ศรีบุรี. เอกสารประกอบการสอนวิชาการศึกษาประเมินผลทางศิลปศึกษา. เอกสาร
หมายเลข 2 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2534. (อัครสำเนาะ)
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และ เอนกกุล กริแสง. หลักเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พิมพ์เศศ, 2522.
- เสริมศรี ไชยศร. ระบบหลักสูตร-การสอน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่:
พระสังหารพิมพ์, 2526.
- อิทธิพล ตั้งโฉลก. การเรียนการสอนจิตรกรรมขั้นพื้นฐาน. ใน การประชุมทางวิชาการ
เรื่องการเรียนการสอนวิชาศิลปะขั้นพื้นฐาน ในระดับอุดมศึกษา. หน้า 80-82.
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2528.
- อุทุมพร จามรมาน. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณลักษณะ. กรุงเทพมหานคร: หจก.พันธ์
พิมพ์ลิขิต, 2531.
- อำนาจ เลิศขยันติ. การประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: อำนาจการพิมพ์,
2533.

ภาษาต่างประเทศ

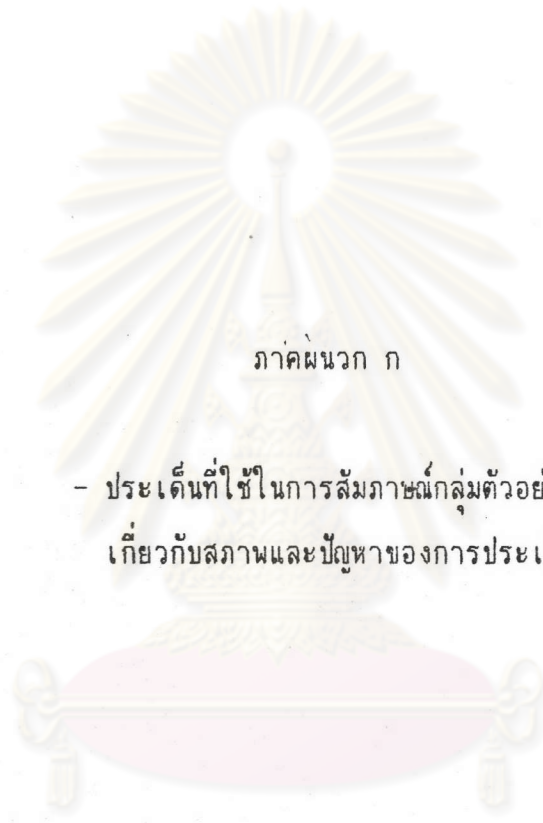
- Bloom, Benjamin S. Taxonomy of Educational Objectives, Hand Books
I and II. New York: David Mckay Company Inc., 1956.
- Bloom, Benjamin S. and Others. Handbook on Formative and Summative
Evaluation of Student Learning. New York: Mac Graw-Hill
Book Company, 1971.
- De Francesco, Italo Luter. Art education: It's Means and End.
New York: Haper & Row: Publishers, 1958.
- Eisner, Elliot W. Education Artistic Vision. New York: Macmillon
Publishing Co.Inc, 1972.
- Gregg Berryman. Notes on Graphic Design And Visual Communication.
Los Altos, California: William Kaufmann, Inc., 1984.

- Hanks, K., Belliston, L., and Edwards, D. Design Yourself!
Los Altos, California: William Kaufmann, Inc., 1978.
- Kaderland, N. Designing Your Practice: A Principal's guide to
creating and managing a design practice. New York:
Mc Graw-Hill, Inc., 1991.
- Kauppinen, H.A. A model for educational evaluation: The evaluation
and assessment of a program of Basic art objectives in The
finish comprehensive school system. PHD, The Pennsylvania
State University, 1980.
- Kowalski, Joan P. Sullivan. The Development of Criteria for
Establishing Basic Oral Communication Skills Programs in
Elementary Schools Dissertation Abstracts International.
43 (January 1983): 2185-A.
- Michael, John A. Art and Adolescence: Teaching Art at the
Secondary Level. New York: Teachers College Press,
Columbia University, 1983.
- Robert Charles Smith. Basic Graphic Design. New Jersey: Prentice
-Hall, Inc., n.d.
- Rochana Junkasem. The application of a qualitative evaluation
model to A fine art studio program. PHD, The University
of Toledo, 1984.

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

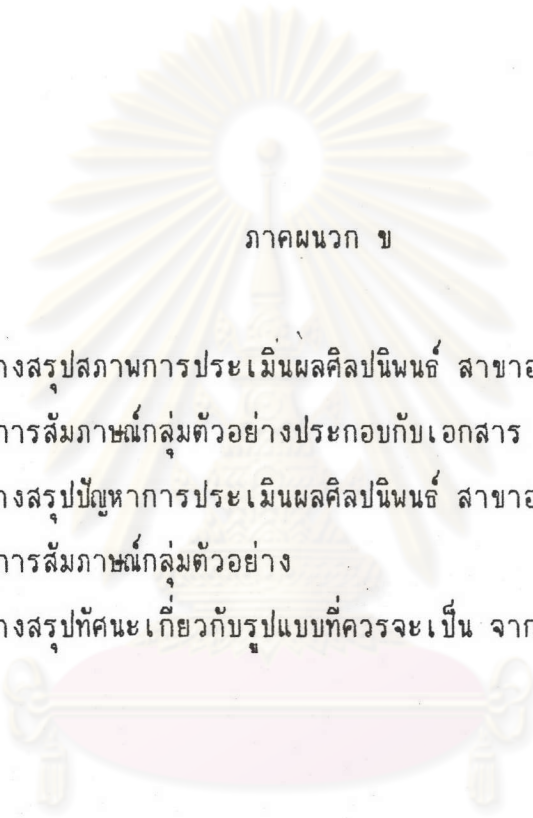
ภาคผนวก ก

- ประเด็นที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง
เกี่ยวกับสภาพและปัญหาของการประเมินผล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**ประเด็นที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง
เกี่ยวกับสภาพและปัญหาของการประเมินผลศิลปนิพนธ์สาขาออกแบบนิเทศศิลป์**

1. กรุณาเล่าถึงสภาพการประเมินผลศิลปนิพนธ์สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ ที่เป็นอยู่ในสถาบันของท่านขณะนี้
2. ท่านมีความคิดเห็นต่อรูปแบบการประเมินผลศิลปนิพนธ์ ด้านกระบวนการและเกณฑ์การประเมิน ที่ใช้อยู่ในสถาบันของท่านอย่างไร
3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของการประเมินตามกระบวนการนั้น เป็นอย่างไร
4. ท่านคิดว่าการประเมินผลมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นบ้างหรือไม่
5. ท่านคิดว่าเกณฑ์การประเมินที่ใช้อยู่ในขณะนี้มีความครอบคลุมแล้วหรือยัง
6. ความคิดเห็นเกี่ยวกับจำนวนผู้ประเมิน ขั้นตอนการประเมิน ระยะเวลาที่ใช้ และการกำหนดน้ำหนักความสำคัญของคะแนน ที่ใช้อยู่มีความเหมาะสมแล้วหรือไม่
7. ในการประเมินผลศิลปนิพนธ์ นอกจากพิจารณาที่ผลผลิตแล้ว ได้มีการพิจารณาด้านอื่น ๆ ประกอบด้วยหรือไม่ เช่น ด้านกระบวนการทำงาน หรือ พฤติกรรมของผู้เรียน
8. ท่านคิดว่าอาจารย์ที่ปรึกษาควรเป็นผู้ให้คะแนนนักศึกษาในที่ปรึกษาของตนเองด้วยหรือไม่ เพราะอะไร
9. ภาคเอกสาร ควรมีคะแนนในการประเมินด้วยหรือไม่
10. ท่านมีปัญหายุ่งยากในการตัดสินใจให้คะแนน หรือให้เกรดแก่นักศึกษา บ้างหรือไม่ (สำหรับอาจารย์)
11. ท่านมีความเข้าใจ ในวิธีการประเมินผลศิลปนิพนธ์ของอาจารย์ หรือไม่ อย่างไร (สำหรับนักศึกษา)
12. ในการประเมินผลศิลปนิพนธ์ ท่านคิดว่ามีสิ่งใดที่ควรจะต้องปรับปรุงแก้ไข บ้างหรือไม่ อย่างไร

ภาคผนวก ข

- ตารางสรุปสภาพการประเมินผลศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์
จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างประกอบกับเอกสาร
- ตารางสรุปปัญหาการประเมินผลศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์
จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง
- ตารางสรุปทัศนะเกี่ยวกับรูปแบบที่ควรจะเป็น จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 | สรุปสถานการณ์ประเมินผลศิลปนิพนธ์สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ จากการสัมภาษณ์
กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเอกสาร

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
มหาวิทยาลัยรังสิต	<p>- ขั้นตอนการประเมินแบ่งเป็น 4 ขั้น(4ต.)คือ ต.1 แนวทางความคิดของการออกแบบและแบบร่างเบื้องต้น, ต.2 แบบร่างที่สมบูรณ์หรือหุ่นจำลอง, ต.3 ผลงานออกแบบที่เสร็จสมบูรณ์ไม่น้อยกว่า50% ต.4 ผลงานออกแบบที่เสร็จสมบูรณ์ทั้งหมดและเอกสารต้นฉบับที่เสร็จสมบูรณ์</p> <p>- คณะกรรมการประเมินผล คือ อ.ประจำสาขาที่ได้รับการแต่งตั้งจำนวน 7 คน อ.ที่ปรึกษาเข้าร่วมด้วยแต่ไม่มีสิทธิให้คะแนน</p> <p>- การให้คะแนนในแต่ละขั้นตอนใช้แบบประเมินผลซึ่งมีน.คะแนนระบุไว้ แต่ไม่มีรายการสิ่งที่ต้อง</p>	<p>- สิ่งที่ประเมินคือผลงาน ซึ่งมีหัวข้อการพิจารณาดังนี้ ความคิดสร้างสรรค์, ความสวยงามและคุณค่าของงานในลักษณะของประโยชน์ใช้สอย, กระบวนการหรือเทคนิคของการสร้างงาน, การนำเสนอผลงาน, ผลสำเร็จหรือความสมบูรณ์ของผลงาน</p> <p>ส่วนเอกสารไม่มีการให้คะแนน</p> <p>- การกำหนดน.คะแนนของงานต่างประเภทกันกำหนดไว้ต่างกัน คือ งานประเภทสิ่งพิมพ์ มีน.คะแนน 25% ทุกขั้นตอน ส่วนงานวิดีโอ ต.1-ต.3 = 20% เท่ากัน แต่ ต.4 = 40%</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
	พิจารณาในแต่ละด้าน การตัดสิน ผลขั้นสุดท้ายไม่ได้เฉลี่ยตาม นน. คะแนน แต่เป็นการดูที่ผลงาน สำเร็จแล้วตัดเกรดอิงกลุ่ม	
สถาบันราชภัฏ สวนดุสิต	<p>- ขั้นตอนการประเมินแบ่งเป็น 8 ขั้นคือ 1)พิจารณาข้อมูลของสินค้า 2)พิจารณาข้อมูลการออกแบบ 3)พิจารณาแบบร่างครั้งที่ 1 4)พิจารณาแบบร่างครั้งที่ 2 5)พิจารณาแบบร่างครั้งที่ 3 6)พิจารณาแบบร่างครั้งที่ 4 7)พิจารณาผลงานการออกแบบ 50% 8)ผลงานจริงและเอกสาร</p> <p>- กรรมการประเมินมีทั้งหมด 3 คน แต่แบ่งนศ.และกรรมการออก เป็น 2 กลุ่ม ในขั้นที่1-5 มีกรรม การประเมินกลุ่มละ 2 คน ในขั้น ที่6-8 กรรมการเข้าพร้อมกันหมด ทั้ง 3 คน และไม่มี.ที่ปรึกษา</p>	<p>- การประเมินในทุกขั้นตอนใช้ เกณฑ์เดียวกันหมดโดยในแบบ ประเมินผลกำหนดหัวข้อที่พิจารณา ไว้ 5 รายการ ๆ ละ 5 คะแนน คือ แนวความคิดในการออกแบบ, การออกแบบและการแก้ปัญหา, ปริมาณตามขอบข่ายโครงการที่ เสนอ, การนำเสนอการออกแบบ และข้อมูลที่รองรับการออกแบบ</p> <p>- ให้นักคะแนนในการประเมิน ไม่มีกำหนดไว้ การตัดสินผลจึงดู ที่ผลงานขั้นสุดท้ายเป็นหลักโดย คะแนนที่ให้ไว้ในแต่ละขั้นตอนใช้ ใช้ประกอบการตัดสินใจให้ +</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
มหาวิทยาลัย ศิลปากร	<p>- ขั้นตอนการประเมินแบ่งเป็น 4 ขั้น(4ต.)คือ ต.1 แนวทางความ คิดของการออกแบบในลักษณะของ เอกสารประกอบศิลปนิพนธ์ที่ 1 และ 2 พร้อมแบบร่างเบื้องต้น, ต.2 แบบร่างที่สมบูรณ์ หรือหุ่น จำลอง, ต.3 ผลงานออกแบบที่ เสร็จสมบูรณ์ ไม่น้อยกว่า 50% และเอกสารแนวทางการปรับปรุง แก้ไขงาน, ต.4 ผลงานออกแบบ ทั้งหมดและเอกสารต้นฉบับที่เสร็จ สมบูรณ์</p> <p>- กรรมการประเมินเป็นอาจารย์ ประจำสาขาจำนวน 9 คนโดย 2 คน ทำหน้าที่ประสานงานรวบรวม คะแนนมาคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยใน แต่ละขั้นตอน และประกาศให้ศ. ทราบในขั้นต.1-3</p> <p>- อ.ที่ปรึกษา นศ.1คนที่มีปรึกษา ได้ 2 คน โดยนศ.เลือกเอง 1</p>	<p>- สิ่งที่ประเมินคือ ผลงานและ พฤติกรรมด้านการตรงต่อเวลา ส่วนเอกสารไม่มีคะแนน</p> <p>- น้ำหนักคะแนนในแต่ละขั้นตอน คือ ต.1=10%, ต.2=30%, ต.3 =20%, ต.4=40%</p> <p>- การให้คะแนนในแต่ละขั้นตอนเต็ม 10 คะแนน โดยแบบประเมินผล มีช่องให้คะแนนเทียบกับเกรดดังนี้ 10-9=A, 8.5=B+, 8-7=B, 6.5=C+, 6-5=C, 4-1=D, และ 0=F</p> <p>- รายการสิ่งที่พิจารณาในแต่ละ ขั้นคือ ต.1 การนำเสนอผลงาน, วิธีการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ ข้อมูล และการนำข้อมูลมาใช้ใน การออกแบบ, แนวทางในการ ออกแบบ ความหลากหลายในการ หาแนวความคิดในการออกแบบร่าง เบื้องต้นและการเลือกนำมาใช้</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
	สาขาแต่งตั้งให้ 1 และมีสิทธิ์ให้คะแนนศ.ในที่ปรึกษาของตนได้	<p>เหมาะสม, ต.2 การนำเสนอผลงาน, พัฒนาการจากแบบร่างเบื้องต้น พร้อมทั้งแนวทางแก้ไขปัญหาในการออกแบบ, ความคิดสร้างสรรค์ในงานออกแบบ(ความงามและประโยชน์ใช้สอย), เทคนิคในการสร้างงาน, ความเป็นไปได้ของการดำเนินงานในขั้นต่อไป, ต.3 การนำเสนอผลงาน, พัฒนาการต่อเนื่องของงานมาสู่งานจริง, เทคนิคในการสร้างงาน, ความสมบูรณ์ของผลงานแต่ละชิ้นตามเกณฑ์ที่กำหนด (50%), ต.4 การนำเสนอผลงานและคุณค่าของผลงานโดยรวมทั้งโครงการ</p>
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	- ขั้นตอนการประเมินแบ่งเป็น 4 ขั้น(4ต.)คือ ต.1 เอกสารบทที่ 1และ2 เพื่อเสนอแนวทางความคิด	- สิ่งที่พิจารณาที่ผลงานเป็นหลัก ส่วนกระบวนการทำงาน และ พฤติกรรมก็ดูรวมกันไปไม่ได้แยก

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
	<p>ของการออกแบบ พร้อมแบบร่างเบื้องต้น, ต.2 แบบร่างที่สมบูรณ์หรือหุ่นจำลองของผลงานทั้งหมด และเอกสาร, ต.3 งานที่เสร็จสมบูรณ์ไม่น้อยกว่า 50% และเอกสารแนวทางแก้ไขงานจากต.2, ต.4 งานที่เสร็จสมบูรณ์ทั้งหมด และเอกสารต้นฉบับก่อนส่งพิมพ์</p> <p>- กรรมการประเมินผลประกอบด้วยอาจารย์ที่เชิญมาจากสถาบันต่าง ๆ หลายแห่ง โดยในต.1-3 มีกรรมการ 4 คน ต.4 เพิ่มเป็น 6 คน</p> <p>- การให้คะแนนในแต่ละขั้นตอนมีคะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยใช้แบบประเมินผล การตัดเกรดเป็นแบบอิงกลุ่ม ตัดสินผลตามเสียงข้างมากของกรรมการ</p>	<p>เป็นเกณฑ์ชัดเจน ซึ่งงานสิ่งพิมพ์กับวิดีโอใช้เกณฑ์เดียวกันประเมิน</p> <p>- การกำหนดน้ำหนักคะแนนมีดังนี้ ต.1=10%, ต.2=30%, ต.3=20% ต.4=40%</p> <p>- หัวข้อการนิยามที่กำหนดไว้คือ ความคิดสร้างสรรค์, คุณค่าของงานในลักษณะของประโยชน์ใช้สอยและความงาม, เทคนิคของการสร้างงาน, การนำเสนอผลงาน ซึ่งรายการเหล่านี้ไม่ได้ระบุไว้ในแบบประเมินผลแต่จะมีการประชุมตกลงกันระหว่างกรรมการก่อนที่จะประเมิน</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
มหาวิทยาลัย กรุงเทพ	<p>- ขั้นตอนการประเมินแบ่งเป็น 4 ขั้นคือ ต.1 เอกสารบทที่ 1-3 ผลงานสิ่งพิมพ์เป็นแบบร่างหายาบ งานวิดีโอเป็นบทบาทยนตร์ทั้งเรื่อง ต.2 เอกสารบทที่ 4-5 ผลงาน สิ่งพิมพ์เป็นแบบร่างเท่าของจริง งานวิดีโอเป็น Storyboard, ต.3 เอกสารบทที่ 6-7 ผลงาน สิ่งพิมพ์เป็นงานจริง 25% งาน วิดีโอถ่ายทำจริงแล้วประมาณ 25%, ต.4 เอกสารฉบับสมบูรณ์ และผลงานทั้งหมดที่เสร็จสมบูรณ์</p> <p>- กรรมการประเมินผลมี 7 คน ประกอบด้วยอาจารย์ประจำ 2 และอาจารย์พิเศษ 5 ซึ่งในขั้น ต.4 เชิญคนภายนอกมาอีก 2 คน และอ.ที่ปรึกษามีสติให้คะแนนได้</p> <p>- การให้คะแนนในแต่ละครั้งจะ ให้เป็นเกรด(มี+,-) อ.ประสาน งานเป็นผู้นำเกรดจากกรรมการ</p>	<p>- เกณฑ์การประเมินไม่ได้กำหนด ไว้ชัดเจน เป็นแบบผสมผสานจาก หลายแห่ง แต่มีหัวข้อหลักที่ต้อง พิจารณาคือ ความคิด กับการนำ เสนอผลงาน แต่เป็นการดูรวม ๆ ไม่ได้แยกเป็นช่องให้คะแนน</p> <p>- สิ่งที่ประเมินคือ ภาพรวมทั้ง ผลงาน กระบวนการทำงาน และ การตรงต่อเวลา ซึ่งการประเมิน งานสิ่งพิมพ์กับวิดีโอใช้เกณฑ์แบบ เดียวกัน</p> <p>- น้ำหนักคะแนนในการประเมิน แต่ละขั้นตอน เดิมกำหนดไว้ว่า ต.1=10%, ต.2=20%, ต.3=20% ต.4=40% และเอกสาร 10% แต่หลังจากประกาศผล ต.3 เห็น ว่านศ.ส่วนใหญ่มีคะแนนค่อนข้าง ต่ำจึงปรับน้ำหนักคะแนนใหม่เป็น ต.1=10%, ต.2=10%, ต.3=20% ต.4=40% และเอกสาร 20%</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
	มาแปลงเป็นคะแนนแล้วหาค่าเฉลี่ย และประกาศให้ศ.ทราบหลังจากประเมิน ต.3 สำหรับการตัดสิน ให้เกรดในครั้งสุดท้ายไม่มี +,-	
สถาบันราชภัฏ สวนสุนันทา	<p>- ขั้นตอนการประเมินแบ่งเป็น 6 ขั้นคือ 1)พิจารณาข้อมูลและแนว ทางการออกแบบขั้นต้น, 2)พิจารณา แบบร่างครั้งที่ 1, 3)พิจารณา แบบร่างครั้งที่ 2, 4)พิจารณาแบบ ร่างครั้งที่ 3 และผลงานจริง 10% 5) ผลงานจริง 50%, 6) ผลงาน ที่สมบูรณ์ 100% พร้อมทั้งเอกสาร - กรรมการประเมินมีกรรมการ หลัก 2 คน ซึ่งเป็นอ.ประจำและ อ.ที่ปรึกษาด้วย 1 คน ส่วนอีกคน คือคนภายนอกที่อยู่ในวงการ และ ในขั้นสุดท้ายมีกรรมการเสริมเป็น อาจารย์ในภาคอีก 2 คน</p> <p>- การตัดสินผลเป็นแบบอิงกลุ่ม</p>	<p>- สิ่งที่ประเมินพิจารณาจากผลงาน เป็นหลัก กระบวนการทำงานและ พฤติกรรมตรงต่อเวลา พิจารณาเป็นส่วนประกอบ ส่วน เอกสารมีคะแนน แต่จะให้อยู่ใน วิชาสัมมนาพิเศษแทน</p> <p>- หัวข้อการพิจารณาและน้ำหนัก คะแนนกำหนดไว้ดังนี้คือ แนวความ คิด นน.คะแนน =40%, รูปแบบ และเทคนิควิธีการ =30%, การ นำเสนอ =30% โดยระบุไว้ใน แบบประเมินผลด้วย</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
สถาบันราชภัฏ พระนคร	<p>- ขั้นตอนการประเมินแบ่งเป็น 5 ขั้นคือ 1)ตรวจเอกสารบทที่ 1, 2)ตรวจเอกสารบทที่ 2, 3)ตรวจ เอกสารบทที่ 3 และแบบร่าง เบื้องต้น, 4)ตรวจแบบร่างที่ สมบูรณ์, 5)ตรวจผลงานจริงทั้ง หมด พร้อมเอกสารเข้าเล่ม</p> <p>- กรรมการประเมินในขั้นที่ 1-4 คือ อ.ที่ปรึกษา ส่วนในขั้นที่ 5 มี กรรมการประเมิน 7 คน เป็น อ.ที่ปรึกษาและอ.ทั้งภาควิชา</p> <p>อ.ผู้ประสานงานจะทำหน้าที่รวบรวม คะแนนแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย</p>	<p>- เกณฑ์การประเมินใช้ตามดุลย- พินิจของกรรมการแต่ละคน โดย ยึด concept ของงานเป็นหลัก</p> <p>- สิ่งที่ประเมินมีทั้ง ผลงาน กระบวนการทำงาน การตรงต่อ เวลาในการส่งงาน และเอกสาร แต่เป็นลักษณะการพิจารณารวม ๆ ไม่ได้แบ่งน้ำหนักการให้คะแนน เอาไว้ ซึ่งระหว่างเอกสารกับ ผลงานจะเน้นที่ผลงานเป็นหลัก</p>
สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้า เจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง	<p>- การประเมินงานออกแบบสิ่งพิมพ์ กับงานภาพยนตร์ แยกเกณฑ์และ กรรมการประเมินออกจากกัน</p> <p>ชัดเจนเพราะเป็นคนละสาขา ซึ่ง ใช้เวลาในการประเมิน 2 เทอม คือ เทอม 1 พิจารณาโครงการ</p>	<p>- สิ่งที่ประเมินพิจารณาในภาพ รวมทั้งผลงาน กระบวนการทำ งาน และพฤติกรรมความตั้งใจ</p> <p>ส่วนเอกสารไม่มีคะแนน</p> <p>- การประเมินงานสิ่งพิมพ์กำหนด หัวข้อการพิจารณาไว้ 2 รายการ</p>

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
	<p>ข้อมูล และแบบร่าง สำหรับงาน ภาพยนตร์พิจารณาภาพยนตร์ การเตรียมงานก่อนถ่าย และการ ออกแบบฉาก โดยให้อยู่ในวิชา โครงการพิเศษ ส่วนทอม 2 พิจารณาแบบร่างต่อในกรณีที่ยังไม่ ผ่าน และพิจารณางานจริง ใน วิชาวิทยานิพนธ์</p> <p>- กรรมการประเมินงานสิ่งพิมพ์ มี 6 คน ส่วนกรรมการประเมิน งานภาพยนตร์มี 5 คน เป็นคน ภายนอกที่เชิญมาสาขาละ 1 คน อ.ที่ปรึกษาใช้ระบบเป็นคณะกรรมการ การที่ปรึกษา(Panel)</p> <p>- การตรวจแบบร่างของสิ่งพิมพ์ กรรมการบันทึกผลการสังเกตไว้ โดยไม่ได้ให้เป็นคะแนน แต่จะให้ คณะกรรมการตรวจงานจริงและนำ มาอภิปรายร่วมกันอีกครั้งหนึ่งเพื่อ ตัดสินให้เกรด</p>	<p>คือ ความคิดสร้างสรรค์ กับการ นำเสนอผลงาน และไม่ได้กำหนด น้ำหนักคะแนนไว้ ส่วนการประเมิน งานภาพยนตร์มีหัวข้อการพิจารณา 10 รายการคือ วิธีการนำเสนอ งาน, ความสมบูรณ์ของเอกสาร ข้อมูล และการอ้างอิง, การ เตรียมงาน, บทภาพยนตร์(เนื้อหา การสื่อสาร เรื่องราว ความคิด- สร้างสรรค์), การกำกับภาพ (การถ่ายทำ การจัดแสง องค์- ประกอบภาพ การเคลื่อนไหว- กล้อง), การตัดต่อลำดับภาพและ เสียง, การกำกับการแสดง(การ แสดง การควบคุมโทนและอารมณ์ ของเรื่องราว), ความสวยงาม และเหมาะสมของการกำกับศิลป์ (ออกแบบฉาก องค์ประกอบศิลป์) การบันทึกเสียง ดนตรี และเสียง ประกอบ, ความรับผิดชอบและ</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

สถาบัน	กระบวนการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
	- การตัดสินผลการประเมิน ใช้ วิธีตัดคะแนนสูงสุด-ต่ำสุด ออก แล้วนำคะแนนกลางมาหารเฉลี่ย ตัดเกรดแบบอิงกลุ่ม	ความตั้งใจทำงาน หัวข้อการพิจารณาดังกล่าวนี้มี คะแนนร้อยละ 10 คะแนน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 สรุปปัญหาการประเมินผลศิลปนิพนธ์สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ จากการสัมภาษณ์
กลุ่มตัวอย่าง

สถาบัน	ทัศนยะอาจารย์	ทัศนยะนักศึกษา
มหาวิทยาลัยรังสิต	<p>1. เกณฑ์การประเมินไม่ชัดเจน และครอบคลุมเพียงพอ ผลการประเมินที่ออกมาแสดงให้เห็นว่า กรรมการดูแต่ด้านฝีมือมากกว่า ความคิด และการประเมินขั้น ต.1-ต.2 และต.3-ต.4 วัตถุประสงค์การประเมินต่างกันแต่ กลับใช้เกณฑ์เหมือนกัน</p> <p>2. การประเมินที่เน้นแต่ผลงาน ไม่เน้นกระบวนการทำให้คน. บาง คนทำงานไม่เป็นระบบ</p> <p>3. เอกสารไม่มีคะแนนทำให้คน. ไม่ตั้งใจทำเพราะไม่เห็นความ สำคัญ</p> <p>4. การกำหนดน.คะแนนงานสิ่ง นิพนธ์กับวิดีโอไม่เท่ากัน อาจเกิด ความไม่ยุติธรรมในกรณีทำงานขึ้น</p>	<p>1. กรรมการตัดสินโดยใช้ความ ชอบ หรือความรู้สึกส่วนตัวเป็นหลัก</p> <p>2. การดูแต่ตัวผลงานทำให้กรรมการไม่ทราบปัญหาในการทำงาน ของนศ. จึงควรดูส่วนอื่นประกอบ ด้วย</p> <p>3. กรรมการมีจำนวนหลายคน คิดเห็นก็หลากหลาย ทำให้ นศ. สับสน ไม่ได้แนวทางแก้ไขที่ ชัดเจน</p> <p>4. การออกแบบสิ่งนิพนธ์กับวิดีโอ มีลักษณะของงานต่างกัน เพราะ การทำวิดีโอมีกระบวนการหรือขั้น ตอนการทำงานที่ละเอียดกว่า การประเมินโดยใช้เกณฑ์เดียวกัน และกำหนดให้คน. คะแนนวิดีโอ</p>

ตารางที่ 12 (ต่อ)

สถาบัน	ทัศนะอาจารย์	ทัศนะนักศึกษา
	<p>สุดท้ายของวิดีโอออกมาไม่ดี เพราะวิดีโอมีนน. คะแนนในขั้นสุดท้ายมากที่สุด</p> <p>5. การตัดเกรดไม่สามารถใช้เกณฑ์ของคณะได้ และทำให้การตัดสินไม่เป็นไปตามนน. คะแนนที่ตั้งไว้</p> <p>6. กรรมการเข้าตรวจงานไม่ครบทำให้ ننศ. เกิดการโต้เปรียบ เเลี่ยเปรียบกัน</p>	<p>ขั้นสุดท้ายมากที่สุด ผู้ที่ทำวิดีโอจะ เเลี่ยเปรียบถ้าผลงานออกมาไม่ดี</p>
<p>สถาบันราชภัฏ สวนดุสิต</p>	<p>1. หัวข้อการพิจารณาในแต่ละขั้น ตอนมีความซ้ำซ้อนกัน การให้ คะแนนจึงไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ ในการวัดแต่ละครั้ง</p> <p>2. ไม่ได้ประเมินด้านอื่น ๆ ด้วย นอกจากผลงาน</p> <p>3. การไม่ได้กำหนดนน. คะแนน ในแต่ละขั้นตอนเอาไว้ทำให้มี ปัญหาในการตัดสินผลขั้นสุดท้าย</p>	<p>1. กรรมการใช้ความรู้สึกส่วนตัว ตัดสิน ไม่มีเกณฑ์มาตรฐาน ننศ. ไม่ทราบว่าทำอย่างไรจึงจะได้ คะแนนดี</p> <p>2. การดูแต่ผลงาน ทำให้กรรมการไม่ทราบขั้นตอนการทำงาน และความตั้งใจของ ننศ. และ ننศ. บางคนให้ผู้อื่นทำงานให้ แต่ อาจารย์ไม่ทราบ</p>

ตารางที่ 12 (ต่อ)

สถาบัน	ทัศนะอาจารย์	ทัศนะนักศึกษา
	<p>4. กรรมการไม่พร้อม ขาดการประสานงานที่ดีระหว่างอาจารย์</p> <p>5. นศ. ไม่มีอาจารย์ที่ปรึกษาคอยดูแลระหว่างการทำงาน</p>	<p>3. บางครั้งความคิดเห็นของกรรมการแตกต่างกัน ทำให้ นศ. สับสน และยังมี การให้ข้อคิดเห็นน้อยไป</p> <p>4. การไม่มี. ที่ปรึกษาทำให้นศ. ขาดผู้ให้คำปรึกษาปัญหาในการทำงาน</p>
มหาวิทยาลัย ศิลปากร	<p>1. ทำอย่างไรจึงจะทำให้เกิดความยุติธรรมได้มากที่สุด</p> <p>2. กระบวนการทำงานเป็นสิ่งที่ไม่สามารถประเมินได้ จึงต้องประเมินในสิ่งที่มองเห็นคือตัวผลงาน ทำให้รู้สึกว่า การประเมินยังหละหลวม และอาจไม่เป็นธรรม</p> <p>3. การประเมินในชั้น ต.3 นั้นงานบางประเภทยังไม่เห็นผลที่ชัดเจนจึงประเมินให้คะแนนยาก</p> <p>4. การให้อ. ที่ปรึกษามีสิทธิให้คะแนนอาจเกิดความลำเอียงได้</p>	<p>1. หลักการให้คะแนนของกรรมการแต่ละคนไม่เท่ากัน เพราะไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอน</p> <p>2. การประเมินโดยคุณแต่ผลงานไม่อาจวัดความสามารถของนศ. ได้จริง เพราะนศ. อาจมีปัญหาในการปฏิบัติงานจึงทำให้งานออกมาไม่ดี แต่กรรมการก็ไม่ทราบเพราะไม่ได้พิจารณากระบวนการทำงาน</p> <p>3. การที่ไม่มีคนภายนอกมาช่วยดู ทำให้ไม่อาจตรวจสอบได้ว่างานที่ออกมาตรงกับความต้องการ</p>

ตารางที่ 12 (ต่อ)

สถาบัน	ทัศนะอาจารย์	ทัศนะนักศึกษา
		<p>ของกลุ่มเป้าหมายจริงหรือไม่</p> <p>4. กรรมการเข้าตรวจงานไม่ครบทำให้ศ. เสียประโยชน์</p> <p>5. การให้. ที่ปรึกษาให้คะแนนด้วยทำให้เกิดความไม่ยุติธรรม</p> <p>6. การให้เวลาทำแบบร่างและทำงานจริงเท่ากันหมด ทำให้ทำงานจริงไม่ทัน</p>
มหาวิทยาลัย เกษมบัณฑิต	<p>1. เกณฑ์การประเมินเกี่ยวกับการวางแผนและพฤติกรรมไม่ได้กำหนดไว้ชัดเจน จึงประเมินได้แต่ตัวผลงาน เพราะเป็นรูปแบบที่มองเห็นได้</p> <p>2. มีการยึดหยุ่นเกณฑ์จากมาตรฐานเดิมที่กำหนดไว้ตามพื้นฐานของศ. ซึ่งเป็นการช่วยศ. มากเกินไป</p> <p>3. กรรมการมาจากหลายแห่งพื้นฐานในการมองก็จะต่างกัน ซึ่ง</p>	<p>1. การตรวจแบบร่างมีเพียง 2 ครั้ง ซึ่งน้อยเกินไป ศ. มีโอกาสแก้ไขได้น้อย ทำให้งานยังมีข้อผิดพลาดอยู่มาก</p> <p>2. การที่กรรมการมาจากหลายแห่งทำให้การนัดพบทำได้ลำบาก และบางครั้งศ. ก็สับสน เพราะกรรมการมีความคิดเห็นที่หลากหลาย</p>

ตารางที่ 12 (ต่อ)

สถาบัน	ทัศนะอาจารย์	ทัศนะนักศึกษา
	<p>ทำให้มีตัวแปรในการประเมิน และกรรมการยิ่งมากความคิดเห็นก็ยิ่งต่างกันมาก</p> <p>4. การให้ข้อที่ปรึกษามีสติให้คะแนนนั้น ถ้าที่ปรึกษาไม่เป็นกลาง จะทำให้คะแนนเบี่ยงเบน</p> <p>5. การตัดสินกรรมการบางคนนำงานศ. ไปเปรียบเทียบกับของสถาบันอื่น ทำให้ผลการตัดสินอาจไม่มีศ. ได้ A เลย</p>	
มหาวิทยาลัย กรุงเทพ	<p>1. ไม่มีแบบประเมินผลที่ชัดเจน ใช้ ไม่ได้มีการตกลงกันอย่างชัดเจนว่าจะใช้เกณฑ์อย่างไร</p> <p>มาตรฐานการให้คะแนนของกรรมการแต่ละคนจึงไม่เหมือนกัน และเวลาตรวจอาจเกิดความลำเอียง โดยไม่รู้ตัว หัวข้อการพิจารณาที่กำหนดไว้ถ้าไม่ได้แยกช่องให้คะแนนอย่างชัดเจนจะมีผลทำให้</p>	<p>1. เกณฑ์การประเมินไม่ทราบแน่ชัด แต่คิดว่ายังไม่ครอบคลุมเพียงพอ</p> <p>2. การประเมินไม่ได้ทำตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้แต่แรก คือมีการปรับน้ำหนักคะแนนในระหว่างการประเมิน ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบกันขึ้น กล่าวคือผู้ที่ทำคะแนน ต.2 ได้สูงอยู่แล้ว</p>

ตารางที่ 12 (ต่อ)

สถาบัน	ทัศนะอาจารย์	ทัศนะนักศึกษา
	<p>คะแนนอาจเบี่ยงเบนได้ เพราะการนำเสนอผลงานจะเห็นได้ชัดกว่าความคิด</p> <p>2. การประเมินเป็นการดูรวม ๆ ในทุกด้าน แต่ก็ไม่ได้กำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละด้านเอาไว้</p> <p>3. การให้คะแนนในแต่ละครั้งเป็นเกร็ด ยังเป็นการวัดที่ค่อนข้างหยาบ วัดมาตรฐานยากและการให้ +, - ก็ไม่สามารถอธิบายถึงความแตกต่างกันได้อย่างชัดเจน</p> <p>4. กรรมการเข้าตรวจงานไม่ครบ</p>	<p>จะเสียเปรียบเพราะถูกลดน้ำหนักคะแนนในช่วงนี้ลง</p> <p>3. การประเมินอิงกลุ่มมากเกินไป</p> <p>4. กรรมการเข้าตรวจไม่ครบ</p> <p>5. การกำหนดเวลาไม่เหมาะสม (ขั้นตอนละ 1 เดือน) ทำให้ทำงานจริงไม่ทัน</p> <p>6. อ.ที่ปรึกษาให้คะแนนอาจเกิดการลำเอียงได้</p>
สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา	<p>1. เกณฑ์การประเมินที่ใช้อยู่และผลการประเมินที่ออกมายังไม่ค่อยเป็นที่น่าพอใจ</p> <p>2. พื้นฐานของกรรมการแต่ละคนแตกต่างกัน บางคนไม่เข้าใจขั้นตอนการทำงานของคน. ก็จะช่วยแต่ตัวผลงาน</p>	<p>1. การหาข้อมูลมีปัญหามาก ไม่สามารถหาข้อมูลแบบเจาะลึกได้ ต้องหาจากแหล่งข้อมูลชั้นที่สอง</p> <p>2. การประเมินโดยดูที่พัฒนาการมากกว่าผลงานจะทำให้คนที่เก่งอยู่แล้วค่อนข้างเสียเปรียบเพราะเห็นพัฒนาการไม่ชัดเท่าคนไม่เก่ง</p>

ตารางที่ 12 (ต่อ)

สถาบัน	ทัศนะอาจารย์	ทัศนะนักศึกษา
	<p>3. นศ. มักมีปัญหาเกี่ยวกับเทคนิคในการทำงาน ไม่รู้วิธีแก้ปัญหาจึงทำให้เกิดการท้อแท้และงานล่าช้า เสร็จไม่ทันตามกำหนด</p>	<p>แต่ตั้งใจ ทำให้ผลการประเมินที่ออกมาเป็นแบบ งานดีแต่คะแนนอาจไม่ดี หรือ งานไม่ดีแต่คะแนนอาจจะดี</p> <p>3. กรรมการที่ไม่เคยสอนนศ.มาก่อนจะให้คะแนนพัฒนาการไม่ได้ เพราะเป็นการดูพัฒนาการตลอดการศึกษา จึงเกิดข้อสงสัยว่าจะมีวิธีการประเมินอย่างไร</p>
<p>สถาบันราชภัฏ พระนคร</p>	<p>1. การประเมินโดยทุกด้านรวมกัน ทำให้กรรมการพิจารณากระบวนการทำงานของนศ. ได้ไม่ครบถ้วน เพราะประเมินได้จาก การสอบถามการทำงานของนศ. เท่านั้น</p> <p>2. กรรมการไม่อาจทราบได้ว่า นศ. ทำงานเองจริงหรือเปล่า</p> <p>3. กรรมการแต่ละคนจะไม่ทราบขั้นตอนการทำงานและพฤติกรรม</p>	<p>1. มีการใช้ความรู้สึกส่วนตัวในการตรวจมาก การประเมินดูที่ความเรียบร้อยของเอกสารมากกว่า concept ของงาน และตัวผลงาน ทำให้รู้สึกว่า การประเมินไม่ได้วัดความรู้ความสามารถของ นศ. ได้จริง เพราะเอกสารมีการ make ข้อมูลกันมากและกรรมการก็ไม่อาจตรวจสอบได้</p> <p>2. นศ. ไม่รู้วิธีหาข้อมูลและการ</p>

ตารางที่ 12 (ต่อ)

สถาบัน	ทัศนะอาจารย์	ทัศนะนักศึกษา
	<p>ของนศ. ที่ตนเองไม่ได้เป็นที่ปรึกษา การตรวจงานในขั้นสุดท้ายโดยกรรมการทั้งหมดจึงประเมินได้แต่ตัวผลงานเท่านั้น</p> <p>4. ไม่มีการกำหนดเกณฑ์ที่แน่นอน</p>	<p>วิเคราะห์เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูล ทำให้เสียเวลามาก</p> <p>3. การที่ไม่มีคนภายนอกมาร่วมประเมินบางครั้งทำให้เกิดปัญหาช่องว่างระหว่างวัย กรรมการไม่เข้าใจความคิดหรือความต้องการของวัยรุ่น ทำให้กรรมการไม่ยอมรับความคิดของนศ.</p>
<p>สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง</p>	<p>1. เกณฑ์ในการดูงานของกรรมการแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน สิ่งที่ดูก็จะไม่เท่ากัน เพราะไม่มีการแยกเกณฑ์เอาไว้อย่างชัดเจน แต่ก็ไม่สามารถตั้งเกณฑ์เพื่อใช้ร่วมกันได้ เพราะกรรมการส่วนใหญ่ไม่ได้มีพื้นฐานทางนิเทศศิลป์โดยตรง แต่จะถนัดทางวิจิตรศิลป์มากกว่า จึงต้องอาศัยการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน</p>	<p>1. อาจารย์อาจใช้ความรู้สึกส่วนตัวเข้ามาตัดสินได้มาก และความชอบของกรรมการแต่ละคนก็ต่างกัน</p> <p>2. ผลการประเมินสามารถคาดได้ล่วงหน้าว่า ถ้างานสวยคะแนนมักจะดี แม้ความคิดจะไม่ดีนัก</p> <p>3. กรรมการไม่สนใจปัญหาในการทำงานของนักศึกษา</p> <p>4. นศ. ไม่เข้าใจถึงจุดมุ่งหมายของการทำวิทยานิพนธ์ และ</p>

ตารางที่ 12 (ต่อ)

สถาบัน	ทักษะอาจารย์	ทักษะนักศึกษา
	<p>2. กรรมการที่ไม่ได้คลุกคลีกับ นศ. ในเวลาทำงาน ก็จะประเมินเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของ นศ. ไม่ได้ จึงประเมินแต่ผลสัมฤทธิ์ของงาน</p> <p>3. ผลงานบางชิ้นยังไม่ดีเท่าที่ควร แต่ก็ต้องประเมินให้ผ่าน เพราะกรรมการรู้ว่า นศ. ตั้งใจทำงาน โดยเฉพาะการทำงานภาพยนตร์มีปัญหามากในหลาย ๆ ด้าน</p>	<p>มาตรฐานการตัดสินว่าจะประเมินเปรียบเทียบในระดับของนศ. หรือระดับมืออาชีพ</p>

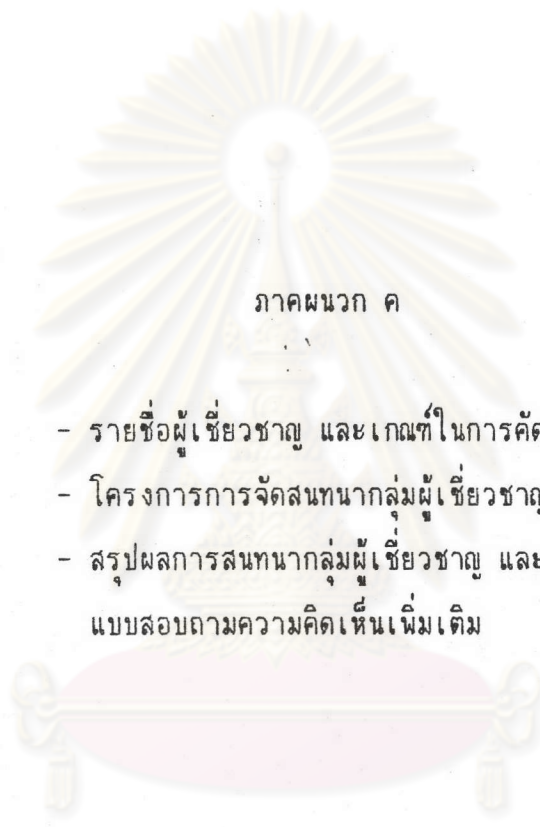
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 สรุปทัศนคติเกี่ยวกับรูปแบบที่ควรจะเป็น จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง
(วิเคราะห์รายสถาบัน)

กระบวนกรประเมิน	อาจารย์ f	นักศึกษา f	รวม Σf
1. เวลาในการทำงานจริงควรมากกว่าเวลาทำแบบร่าง	1	4	5
2. อ.ที่ปรึกษาไม่ควรเป็นผู้ให้คะแนนผลงาน	1	4	5
3. ควรให้คนภายนอกที่อยู่ในวงการมาร่วมประเมินด้วย	2	3	5
4. จำนวนผู้ประเมินที่เหมาะสมไม่ควรต่ำกว่า 3 และไม่เกิน 6 คน	1	2	3
5. การประเมินผลงานในช่วงแรก ควรดูความก้าวหน้าในการทำงาน โดยไม่ต้องให้คะแนน	3	-	3
6. เวลาทำงานจริงในขั้นสุดท้ายควรมากที่สุด	1	1	2
7. อ.ที่ปรึกษาควรมีสิทธิ์ให้คะแนน	2	-	2
8. ผู้ประเมินควรประกอบด้วยกรรมการหลัก และกรรมการเสริม	1	1	2
9. ควรชี้แจงเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินให้ชัดเจน	-	2	2
10. ควรมีการประกาศคะแนนให้ทราบทุกขั้นตอน	-	2	2
11. เวลาทำศิลปนิพนธ์ที่เหมาะสมคือ ภายใน 1 เทอม	1	-	1
12. ควรมีการอภิปรายในขั้นสุดท้ายเพื่อให้เกรด	1	-	1
13. ควรให้คะแนนทีละขั้นตอนมากกว่าดูภาพรวมทีเดียว	-	1	1

ตารางที่ 13 (ต่อ)

เกณฑ์การประเมิน	อาจารย์ f	นักศึกษา f	รวม Σf
1. ควรประเมินทั้งผลงาน กระบวนการ และพฤติกรรม	5	5	10
2. ควรมีเกณฑ์ที่กำหนดไว้ชัดเจนในแต่ละด้าน	3	4	7
3. แบบประเมินควรแยกช่องให้คะแนนแต่ละส่วนชัดเจน	3	1	4
4. การกำหนดน้ำหนักคะแนนควรเน้นผลงานเป็นหลัก	2	2	4
5. ในการประเมินควรกำหนดน้ำหนักคะแนนไว้ให้ชัดเจน	2	1	3
6. ควรประเมินโดยยึด concept ของงานเป็นหลัก	-	3	3
7. เอกสารควรมีคะแนน แต่ไม่มาก	2	1	3
8. ในแต่ละขั้นตอนควรกำหนดรายการประเมินให้ชัดเจน	1	-	1
9. เกณฑ์การประเมินในแต่ละขั้นตอนควรต่างกัน เพราะ วัตถุประสงค์ในการพิจารณาต่างกัน	1	-	1
10. ควรประเมินผลงาน กับกระบวนการทำงาน	1	-	1
11. การกำหนดน้ำหนักคะแนนควรเน้นที่กระบวนการ	1	-	1
12. น้ำหนักคะแนนระหว่างกระบวนการกับผลงาน ควรให้ความสำคัญเท่า ๆ กัน	-	1	1
13. น้ำหนักคะแนนควรเรียงตามลำดับความสำคัญดังนี้ 1) ผลงาน 2) กระบวนการ 3) พฤติกรรม	1	-	1
14. ควรให้ความสำคัญที่ความคิดมากที่สุด	-	1	1

ภาคผนวก ค

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ และเกณฑ์ในการคัดเลือก
- โครงการการจัดสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ
- สรุปผลการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ และ
แบบสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ และเกณฑ์ในการคัดเลือก

ผู้เชี่ยวชาญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 10 ท่าน ดังรายนามต่อไปนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มาโนช กงกชนันท์ อาจารย์ประจำภาควิชาออกแบบ
นิเทศศิลป์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ๒.๐๖
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณเพ็ญ ฉายปรีชา อาจารย์ประจำภาควิชาออกแบบ
นิเทศศิลป์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ๒.๐
3. อาจารย์นพดล ยุทธมนตรี อาจารย์ประจำภาควิชาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะ
มัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ๒.๐
4. อาจารย์ธนาทร เจียรกุล อาจารย์ประจำภาควิชาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะ
มัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ๒.๐
5. อาจารย์วิวัฒน์พันธุ์ คุรุฑเสณ อาจารย์ประจำภาควิชาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะ
สถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ๒.๐
6. อาจารย์สินินาถ เลิศไพรวิน หัวหน้าภาควิชาออกแบบทัศนศิลป์ คณะศิลปกรรม
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒.๐
7. อาจารย์นิติกร ทรัพย์วิเชียร อาจารย์พิเศษสาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะ
ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ๒.๐
8. อาจารย์อำนวยการวิมล สาระศาลิน คณบดีคณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต ๒.๐
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุลักษณ์ ศรีบุรี อาจารย์ประจำภาควิชาศิลปศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒.๐
10. ดร.สันติ คุณประเสริฐ อาจารย์ประจำภาควิชาศิลปศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒.๐

สำหรับเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญไว้ดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญต้องประกอบด้วยบุคคล 3 กลุ่ม คือ

1. อาจารย์ผู้ปฏิบัติการ ซึ่งได้แก่ อาจารย์ที่มีประสบการณ์เป็นกรรมการประเมิน
ผลศิลปนิพนธ์สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ มาไม่น้อยกว่า 3 ปี รวมทั้งในปีการศึกษา 2535 ด้วย
จำนวน 7 ท่าน

2. นักวิชาการศิลปศึกษา ซึ่งรับผิดชอบสอนในระดับอุดมศึกษา จำนวน 2 ท่าน

3. ผู้บริหาร ซึ่งเป็นหัวหน้าคณะวิชาที่เปิดสอนสาขาออกแบบนิเทศศิลป์ จำนวน
1 ท่าน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการการจัดสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อโครงการ

การจัดสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ในหัวข้อ "ความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการประเมินผลศิลปนิพนธ์สาขาออกแบบนิเทศศิลป์"

ผู้จัด (ผู้วิจัย)

น.ส.อารีษา คลังชำนานุญ

นิสิตบัณฑิตศึกษา ภาควิชาศิลปศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัน/เวลา/สถานที่

วันจันทร์ที่ 24 มกราคม 2537

เวลา 9.00-12.00 น.

ณ ห้องประชุมสโมสรอาจารย์ (ห้อง 227) ชั้น 2 อาคารจุลจักรพงษ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์

เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับ รูปแบบการประเมินผลศิลปนิพนธ์สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ ซึ่งเป็นขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยเรื่องการนำเสนอรูปแบบการประเมินผลศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ ระดับปริญญาตรี และผลของการสนทนากลุ่ม จะเป็นแนวทางสำหรับการปรับปรุงรูปแบบการประเมินให้มีความครอบคลุม เหมาะสม และความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ต่อไป

ผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญจะเชิญจากบุคคล 3 กลุ่ม คือ

1. ผู้ปฏิบัติกร หรือ อาจารย์ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมการประเมินผลศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ จำนวน 7 ท่าน

2. นักวิชาการทางศิลปศึกษา จำนวน 2 ท่าน

3. ผู้บริหาร จำนวน 1 ท่าน

รายละเอียดและวิธีการ

การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) มีลักษณะเป็นการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอย่างกว้างขวาง ของผู้เข้าร่วมสนทนากันเองและกับผู้วิจัย การถกประเด็นสนทนามีความเป็นอิสระในการแสดงความคิดเห็นตลอดจนการโต้แย้ง ซึ่งปัญหาหรือหัวข้อของการสนทนาจะถูกกำหนดโดยผู้วิจัย และผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับเชิญเข้าร่วมในการสนทนาเป็นบุคคลที่ผู้วิจัยได้เลือกสรรแล้วว่า สามารถให้คำตอบในเรื่องที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาได้ตรงประเด็นที่สุด

ที่ปรึกษาโครงการ ผู้รับผิดชอบ และผู้ปฏิบัติงาน

ที่ปรึกษาโครงการ : ดร.อำไพ ศีรณสาร

ผศ.ดร.สุวัฒนา สุวรรณเขตนิกม

ผู้รับผิดชอบ : น.ส.อารีธา คลังชำนานู

ผู้ปฏิบัติงาน : นายวิชชัย มหานพวงศ์ชัย.....ผู้จัดบันทึกคำสนทนา

น.ส.เกษมศรี พรหมภิบาล.....ผู้บริการทั่วไป

นายนิชัย ตรงคินานนท์.....ผู้บันทึกเทป ถ่ายภาพ

นายศรัณย์ คลังชำนานู.....ผู้บริการทั่วไป

ศูนย์วิจัยศิลปวิทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

และ

แบบสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับ
รูปแบบการประเมินผลศิลปนิพนธ์สาขาออกแบบนิเทศศิลป์

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จัดทำโดย

นางสาวอารีษา คลิ่งชำนาน

นิสิตบัณฑิตศึกษา ภาควิชาศิลปศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลจากการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เรื่อง
"ความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการประเมินผลศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์"

ด้านกระบวนการประเมิน

ขั้นตอนการประเมิน

ผู้วิจัยเสนอว่า การประเมินผลศิลปนิพนธ์ควรแบ่งระยะเวลาในการประเมินออกเป็น 2 ช่วง คือ
 เทอม 1 ประเมินขั้นเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล โดยให้คะแนนแล้วเก็บเอาไว้รวมกับในเทอม 2
 การตัดสินผลในขั้นนี้ถือเป็นผ่าน /ไม่ผ่าน เทอม 2 ประเมินขั้นเสนอแบบร่างและขั้นเสนอผลงาน การ
 ตัดสินผลให้เป็นเกรด โดยนำคะแนนจากการประเมินขั้นเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลมารวมด้วย
 คำนวณน้ำหนักคะแนนที่กำหนดไว้ ซึ่งในประเด็นนี้ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

1. ต้องดูว่าการประเมินผลวิชาเอกเป็นผ่าน /ไม่ผ่าน จะยึดต่อระเบียบของแต่ละสถาบัน หรือ
 ระเบียบของทบวงหรือไม่
2. การให้ผ่าน /ไม่ผ่าน ในขั้นเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล อาจเป็นผลดีกว่าให้เป็นเกรด
 เพราะถ้านักศึกษาได้เกรดน้อยอาจทำให้เกิดความรู้สึกละอายใจว่าไม่อยากจะทำต่อ แต่การตัดสินว่าผ่าน /ไม่ผ่าน
 นักศึกษายังมีโอกาสได้แก้ตัวใหม่
3. การหาข้อมูลสำหรับการทำงานศิลปนิพนธ์นิเทศศิลป์ไม่น่าจะยาวนานถึง 1 เทอม การทำงาน
 ควรอยู่ในเทอมเดียวกันทุกขั้นตอน คือ เมื่อนักศึกษาหาข้อมูลมาสรุปได้แล้วก็ควรเอาไปทำเลย เพราะถ้า
 ทั้งช่วงหาข้อมูลที่ทำมาก็จะไม่ทันสมัย
4. ถ้าใช้เวลาทำ 2 เทอม คือ หาข้อมูลไว้ในเทอม 1 แล้วมาทำต่อในเทอม 2 ระยะเวลาที่
 ห่างกันนี้อาจมีปัญหาเรื่องข้อมูลอาจจะเปลี่ยนไป ดังนั้นการประเมินควรจบในตัวไม่ควรต่อเนื่อง เพราะ
 ถ้าถึงเวลาทำจริงแล้วข้อมูลเปลี่ยนไป การประเมินต่อเนื่องจะทำให้นักศึกษาเสียประโยชน์
6. ถ้าจะทำให้จบภายใน 1 เทอม อาจแก้ปัญหาเรื่องระยะเวลาในการทำงานไม่เพียงพอโดยยึด
 ระยะเวลาในเทอมที่ทำศิลปนิพนธ์ออกไปเป็นพิเศษจาก 16 สัปดาห์ เป็น 20 สัปดาห์ โดยเริ่มต้นอนุมัติ
 หัวข้อตั้งแต่ปลายเทอม 1 และใช้เวลาในช่วงปิดภาคการศึกษาค้นหาข้อมูล พอเปิดเทอม 2 ก็สามารถ
 เสนอแบบร่างได้เลย วิธีนี้จะทำให้การประเมินจบลงได้ภายใน 1 เทอม และน้ำหนักคะแนนก็จะต่อเนื่อง
 กัน สำหรับบางสถาบันที่มีวิชาโครงการศิลปนิพนธ์ในเทอม 1 ก็อาจให้นักศึกษาได้ทดลองเสนอหัวข้อ
 ศิลปนิพนธ์ในวิชานี้ก่อน แต่นักศึกษาอาจไม่จำเป็นต้องเอาหัวข้อนั้นไปทำเป็นศิลปนิพนธ์จริง ๆ ก็ได้

จากข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ถ้าแบ่งระยะเวลาในการประเมินผลศิลป-
นิพนธ์ ออกเป็น 2 ช่วง คือประเมินในเทอม 1 และเทอม 2 จะมีปัญหาเรื่องความต่อเนื่องของน้ำหนัก
คะแนนและความทันสมัยของข้อมูล แต่ถ้ากระบวนการประเมินเสร็จสิ้นภายใน 1 เทอม ปัญหาดังกล่าวก็
จะหมดไป แต่ระยะเวลาสำหรับการทำศิลปนิพนธ์อาจจะสั้นเกินไป จึงต้องยืดเวลาในเทอมที่มีการทำศิลป
นิพนธ์ออกไปในช่วงปิดภาคการศึกษา เมื่อผู้วิจัยพิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญว่า
การประเมินควรกระทำให้เสร็จสิ้นภายใน 1 เทอม เพราะจะมีความเป็นไปได้มากกว่าการประเมิน 2
เทอมแล้วเอาคะแนนมารวมกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยก็ได้ปรับชื่อของขั้นตอนการประเมินในแต่ละขั้นให้มีความ
ชัดเจนขึ้นด้วย

ผู้ประเมิน

ผู้วิจัยเสนอให้ผู้ที่จะทำหน้าที่ประเมินผลศิลปนิพนธ์ประกอบด้วย อาจารย์ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็น
กรรมการประเมินผลฯ และอาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์ โดยผู้ประเมินชุดนี้จะเข้าประเมินในทุกขั้นตอน
และในขั้นการประเมินแบบร่าง ควรเชิญนักออกแบบนิเทศศิลป์โดยตรงมาร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย เพื่อ
ประโยชน์ในการปรับปรุงงานของนักศึกษา สำหรับจำนวนผู้ประเมินผู้วิจัยเสนอว่าควรมี 6 คน หรืออย่าง
น้อยที่สุดไม่ควรต่ำกว่า 3 คน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

1. ถ้าเป็นไปได้เมื่อมีบุคลากรเพียงพอ กรรมการผู้ให้คะแนนควรมี 1 คณะต่างหาก ไม่มีหน้าที่ให้
คำปรึกษาเลย เป็นคณะกรรมการให้คะแนนอย่างเดียวโดยถาวร ส่วนอาจารย์ที่ปรึกษาก็แยกเป็นอีกคณะ
หนึ่ง เพื่อป้องกันปัญหาการให้คะแนนโดยลำเอียง (BIAS)
2. ในสภาพปัจจุบันที่จำนวนอาจารย์มีไม่เพียงพอ การที่จะแยกกรรมการกับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็น
คนละคณะกันคงเป็นไปได้ จึงอาจต้องใช้วิธีให้อาจารย์ที่ปรึกษาเข้าไปเป็นกรรมการด้วยแต่ไม่ต้องเป็น
คนให้คะแนนนักศึกษาของตน และต้องมีการชี้แจงกติกาให้กรรมการทุกคนเข้าใจก่อน
3. การแยกกรรมการให้คะแนนกับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นคนละคณะกัน มีข้อดีตรงที่ไม่ต้องกลัวปัญหา
เรื่อง BIAS เพราะกรรมการที่ให้คะแนนจะตรวจแต่ผลงานจริง ๆ ไม่รับรู้เกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ของ
นักศึกษา และการประเมินด้านกระบวนการทำงาน ก็สามารถทำได้เพราะกรรมการเข้าตรวจในทุกขั้น
ตอนก็จะได้เห็นพัฒนาการในการทำงานของนักศึกษาอยู่แล้ว
4. ในต่างประเทศ กรรมการที่ประเมินงานในขั้นสุดท้ายจะต้องมีคนจากภายนอกด้วยเสมอคืออาจ
เป็นคนภายนอก 3 ในสถาบัน 2 หรือคนภายนอก 2 ในสถาบัน 3
5. กรรมการจากภายนอกที่จะร่วมประเมินในขั้นตอนสุดท้าย ไม่จำเป็นจะต้องเป็นคนจากภายนอก
สถาบันก็ได้ อาจเป็นอาจารย์ต่างคณะหรือต่างสาขาวิชาที่ไม่รู้กระบวนการในการทำงานเลย ให้มาคุย

FINAL เพื่อประเมินว่างานชิ้นนั้น ๆ ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์หรือไม่ คุณแล้วเข้าใจ CONCEPT หรือไม่ ส่วนกรรมการจากภายนอกที่เข้ามาร่วมประเมินในแต่ละชั้นตอน จะต้องเป็นคนที่รู้กระบวนการทำงานด้วย

6. ควรเชิญกรรมการภายนอกเข้าตรวจด้วย โดยกำหนดผู้ประเมินหลักไว้ 5 คน เป็นอาจารย์ในสาขา ไม่รวมอาจารย์ที่ปรึกษา และในชั้นตอนสุดท้ายมี OPEN SPACE ไว้ 1 ตำแหน่งสำหรับกรรมการจากภายนอกที่เชิญมาช่วยคุณเป็นเรื่อง ๆ ไป เพราะโครงการที่นักศึกษาทำมีหลากหลาย ซึ่งการเชิญคนจากภายนอกมาคุณก็เพื่อสรุปผลในชั้นสุดท้ายในฐานะที่ไม่ได้เป็นผู้เกี่ยวข้องเลขว่าได้ผลหรือไม่ และการที่เพิ่มคนให้คะแนนมาอีก 1 คน ก็ไม่น่าจะมีผลทำให้กระบวนการหรือคะแนนพลาดไป เพราะมีกรรมการ 5 คน เป็นหลักอยู่แล้ว

จากที่ศนะดังกล่าวข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าอาจารย์ที่ปรึกษาไม่ควรเป็นผู้ให้คะแนนนักศึกษาของตน เนื่องจากเกรงว่าจะเกิดการ BIAS จึงได้เสนอให้แยกกรรมการประเมินกับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นคนละคณะกัน แต่ก็มีปัญหาว่าจำนวนอาจารย์ที่จะเป็นกรรมการประเมินมีไม่เพียงพอ นอกจากนั้นผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ยังแสดงความเห็นว่า ควรเชิญคนภายนอกมาร่วมประเมินผลงานในชั้นสุดท้ายด้วยเพื่อค้ำงานนั้นประสบความสำเร็จในการสื่อสารหรือไม่ โดยมีกรรมการหลักชุดหนึ่งทำหน้าที่ประเมินในทุกชั้นตอน และมีกรรมการเสริมสำหรับการประเมินในชั้นตอนสุดท้าย จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้ปรับรูปแบบการประเมินผลฯ ในส่วนของผู้ประเมินโดย กำหนดให้กรรมการหลักในการประเมินคือคณาจารย์ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการประเมินผลฯ จำนวน 5 คน มีหน้าที่เข้าประเมินในทุกชั้นตอน และในชั้นประเมินแบบร่างให้เชิญนักออกแบบซึ่งเป็นผู้ที่รู้กระบวนการทำงานมาร่วมประเมินอีก 1 คน เพื่อช่วยคุณเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการออกแบบกับการผลิต ส่วนการประเมินผลงานชั้นสุดท้ายให้เชิญคนภายนอกซึ่งอาจจะเป็ใครก็ได้มาร่วมประเมินอีก 1 คน เพื่อค้ำงานนั้นจะสื่อสารให้คุณเข้าใจได้หรือไม่ และในชั้นประเมินคุณลักษณะของผู้ทำโครงการก็ให้อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมประเมินด้วยเพราะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดการทำงานของนักศึกษามากที่สุด

วิธีการให้คะแนนและตัดสินผล

ผู้วิจัยเสนอว่า วิธีการให้คะแนนควรเป็นแบบให้คะแนนสะสมในทุกชั้นตอน และเมื่อสิ้นสุดการประเมินในแต่ละชั้นตอน ควรมีการรวมคะแนนและหาเฉลี่ยตามจำนวนผู้ประเมินเพื่อประกาศให้นักศึกษาทราบเป็นระยะ ๆ การตัดสินผลในชั้นสุดท้ายควรนำผลการประเมินเข้าที่ประชุมเพื่ออภิปรายกันก่อนให้เกรดนักศึกษา ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

1. วิธีการตัดสินอาจใช้การตัดคะแนนสูงสุด-ต่ำสุดออก แต่วิธีนี้จำนวนกรรมการต้องมากพอสมควร จึงจะได้ผล

2. การตรวจวิทยานิพนธ์ไม่ควรมี A กับ D อยู่ด้วยกันเพราะเหมือนกับว่าความเห็นของกรรมการไปคนละทาง จึงควรใช้ค่า MEANS โดยตัดคะแนนสูงสุด-ต่ำสุดออก เพื่อป้องกันคะแนนที่โศกออกไป

3. การตัดคะแนนสูงสุด-ต่ำสุดออก เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยป้องกันปัญหาการ BIAS ได้ การให้คะแนน และตัดสินผลไม่ควรใช้วิธีรวมและหารเฉลี่ยเพียงอย่างเดียว

4. ควรมีการอภิปรายกันในทุกขั้นตอนก่อนส่งคะแนน เพื่อป้องกันการมองพลาดไปในบางจุด

5. การตัดสินเพื่อให้เกรด ควรเป็นแบบอิงเกณฑ์เพราะนักศึกษาแต่ละคนทำโครงการไม่เหมือนกัน กระบวนการทำงานก็ต่างกัน งานศิลปนิพนธ์มีลักษณะเป็น INDIVIDUAL จึงไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบกันได้

6. การให้คะแนนในแต่ละขั้นตอนจะเฉพาะโครงการนั้น ๆ อยู่แล้ว ไม่ได้เอาไปเปรียบเทียบกัน ดังนั้นการที่จะกล่าวว่าการตัดสินควรอิงเกณฑ์เพราะโครงการต่างก็นำไปเปรียบเทียบกันไม่ได้ จึงอาจจะเป็นเหตุผลที่ยังไม่ชัดเจนนัก

7. ควรอิงเกณฑ์ เพราะการประเมินในทุกครั้งไม่จำเป็นต้องมี A เสมอไป

8. การอิงเกณฑ์ต้องมีการยึดหยุ่นได้บ้าง เพราะในบางกรณีที่คะแนนก้ำกึ่งก็อาจจะต้องมีการปรับคะแนนตามที่เห็นสมควร โดยประชุมอภิปรายกันก่อนประกาศคะแนน

9. ถ้าพิจารณาในแง่ของปัจเจกบุคคลแล้วก็ควรอิงเกณฑ์ แต่ถ้าพิจารณาถึงการพัฒนาของชาติโดยรวมก็ควรอิงกลุ่ม

10. ในการให้คะแนน ต้องสร้างกติกาภายในกลุ่มกรรมการก่อน ว่าในแต่ละเกรดจะกำหนดช่วงคะแนนไว้อย่างไร

11. ถ้าพิจารณาตามรูปแบบที่ผู้วิจัยเสนอมานี้ การตัดอิงเกณฑ์คงไม่มีปัญหาเพราะมีเกณฑ์ที่ชัดเจนอยู่แล้ว

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การตัดสินผลโดยวิธีตัดคะแนนสูงสุด-ต่ำสุดออกแล้วหาค่า MEANS น่าจะเป็นวิธีที่ช่วยป้องกันปัญหาการ BIAS ได้และการตัดเกรดควรใช้วิธีอิงเกณฑ์ซึ่งสามารถยึดหยุ่นได้บ้าง นอกจากนั้นในการประเมินควรจะมีการประชุมอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันระหว่างกรรมการด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ปรับรูปแบบที่นำเสนอให้มีวิธีการให้คะแนนเป็นแบบคะแนนสะสมทุกขั้นตอน และตัดสินผลโดยการหาค่า MEANS การตัดเกรดใช้วิธีอิงเกณฑ์โดยมีการอภิปรายกันในแต่ละขั้นตอนสุดท้ายด้วย

ด้านเกณฑ์การประเมิน

ด้านสำคัญที่ต้องพิจารณา

ผู้วิจัยกำหนดให้การประเมินผลศิลปนิพนธ์มีด้านสำคัญที่ต้องพิจารณา 4 ด้าน ตามหลักการประเมินภาคปฏิบัติ คือ ด้านความรู้พื้นฐานในการทำศิลปนิพนธ์ ด้านกระบวนการทำงานศิลปนิพนธ์ ด้านผลงานศิลปนิพนธ์ และด้านคุณลักษณะในการทำงานศิลปนิพนธ์ โดยด้านความรู้พื้นฐานฯ ประเมินในขั้นการเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ด้านกระบวนการทำงานฯ ประเมิน 2 ช่วง คือ ในขั้นเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล กับขั้นเสนอแบบร่าง ด้านผลงานฯ ประเมินในขั้นเสนอผลงาน ส่วนด้านคุณลักษณะในการทำงานฯ ประเมินในขั้นเสนอผลงานในครั้งสุดท้ายโดยพิจารณาในภาพรวม สำหรับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีดังนี้

1. การประเมินคุณลักษณะในการทำงาน ควรอยู่ในช่วงที่นักศึกษากำลังทำงานมากกว่าที่จะอยู่ในช่วงประเมินผลงาน เพราะความตั้งใจหรือเจตคติในการทำงานจะไม่ปรากฏออกมาในตัวเนื้องาน
2. การประเมินคุณลักษณะในการทำงาน ถ้ารอประเมินในขั้นตอนสุดท้ายแล้วเกิดกรณีที่นักศึกษามีจำนวนมากและผู้ประเมินไม่ได้จับบันทึกเอาไว้ว่านักศึกษาแต่ละคนเป็นอย่างไร ก็อาจมีปัญหาว่าผู้ประเมินจำไม่ได้ การให้คะแนนอาจใช้ความรู้สึกส่วนตัวที่เคยสอนมาตัดสินได้
3. อาจารย์ที่ปรึกษาน่าจะมีส่วนในการให้คะแนนด้านคุณลักษณะในการทำงานได้มากที่สุด คือให้ในส่วนของการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา โดยมีวิธีเช็คการเข้าพบด้วย กรรมการท่านอื่นก็จะให้คะแนนพัฒนาการในส่วนอื่น ๆ
4. อาจารย์ที่ปรึกษาให้คะแนนได้บ้างในด้านพฤติกรรมหรือคุณลักษณะในการทำงาน แต่ไม่ควรเป็นผู้ให้คะแนนผลงาน
5. ในกรณีที่อาจารย์ที่ปรึกษาไม่มีสิทธิ์ให้คะแนน ก็สามารถช่วย PRESENT ให้กรรมการท่านอื่น ๆ ทราบเกี่ยวกับคุณลักษณะในการทำงานของนักศึกษาได้ โดยการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาต้องให้ชัดเจนชื่อไว้เป็นหลักฐานด้วย

ประเด็นที่ผู้เชี่ยวชาญให้ความสนใจกันเป็นพิเศษในเรื่องนี้คือ การประเมินคุณลักษณะในการทำงาน โดยกล่าวว่าการประเมินด้านนี้ ควรอยู่ในช่วงที่นักศึกษากำลังปฏิบัติงานมากกว่าจะประเมินเมื่อนักศึกษาทำงานเสร็จแล้ว เพราะเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสังเกตได้จากตัวผลงาน และการประเมินในขั้นตอนสุดท้ายก็อาจมีการลืมได้ในกรณีที่นักศึกษามีจำนวนมากและผู้ประเมินมิได้จับบันทึกการสังเกตไว้ ผู้เชี่ยวชาญยังมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า อาจารย์ที่ปรึกษาควรเป็นผู้ประเมินด้านคุณลักษณะในการทำงานด้วย ดังนั้น เพื่อให้เกณฑ์เกี่ยวกับด้านสำคัญที่ต้องพิจารณามีความชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ปรับวิธีการนำเสนอในตาราง

ให้เห็นว่า กระบวนการทำงานศิลปะที่ประเมินทั้ง 2 ช่วง มีความต่อเนื่องกัน และได้แยกการประเมินด้านคุณลักษณะในการทำงานศิลปะที่ออกมาจากขั้นประเมินผลงาน เพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่ได้ประเมินด้านนี้จากตัวผลงาน แต่เป็นการประเมินโดยการสังเกตพฤติกรรมของผู้ทำโครงการตลอดระยะเวลาที่ทำโครงการ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ประเมินด้วย

การกำหนดน้ำหนักความสำคัญของคะแนน

ผู้วิจัยกำหนดน้ำหนักความสำคัญของคะแนนในการประเมินแต่ละด้าน ตามลักษณะของการประเมินงานศิลปะที่เน้นทางด้าน CREATIVE ว่าควรให้ความสำคัญในเรื่องของการคิดมากกว่าฝีมือ จึงได้กำหนดให้กระบวนการทำงานมีน้ำหนักคะแนนมากที่สุด คือ 40% รองลงมาคือผลงาน 30% ส่วนความรู้พื้นฐานในการทำงานกำหนดให้มีน้ำหนักคะแนน 20% และคุณลักษณะในการทำงาน 10% เพราะความรู้พื้นฐานในการทำงานเป็นสิ่งที่จะช่วยให้งานออกมามีรูปแบบเป็นไปอย่างราบรื่นตรงตามเป้าหมาย ส่วนคุณลักษณะในการทำงานไม่ได้เกี่ยวข้องกับกระบวนการออกแบบโดยตรง แต่เป็นการประเมินพฤติกรรมบางอย่างในตัวของผู้เรียนว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือไม่เท่านั้น ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นดังนี้

1. เห็นด้วยกับผู้วิจัยที่ว่ากระบวนการทำงานเป็นสิ่งสำคัญในการออกแบบ เพราะมีนักศึกษาหลายคนที่ไม่เคยคิด ๆ แต่ในขั้นตอนการทำงานไม่สามารถผลิตงานชิ้นนั้นออกมาได้ตามความต้องการของตนเอง
2. การที่จะกำหนดว่าการประเมินควรเน้นความสำคัญไปในด้านใดนั้น ควรดูที่จุดมุ่งหมายในการผลิตบัณฑิตว่า ต้องการให้เขาไปเป็นอะไร และในกรณีที่สถานศึกษายังไม่มีความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์การประเมินก็น่าจะเน้นไปที่กระบวนการทำงานมากกว่าที่ตัวผลงาน เพราะผลงานบางอย่างนักศึกษาต้องจ้างทำอยู่แล้วเพราะทางมหาวิทยาลัยไม่มีอุปกรณ์หรือเครื่องมือในการทำงานให้ใช้
3. การประเมินผลที่ใช้กันอยู่ อาจให้น้ำหนักความสำคัญของกระบวนการคิด การทำงาน น้อยเกินไป เพราะมันแต่ไปคำนึงว่า ต้องให้ได้ผลงานที่ดีที่สุด สมบูรณ์ที่สุด เพื่อแสดงต่อสาธารณชนทั่วไป แต่เมื่อมาดูตรงจุดนี้ก็เห็นว่า ถ้าให้น้ำหนักคะแนนด้านกระบวนการทำงานมากกว่าผลงาน ก็จะช่วยให้เกิดความยุติธรรมสำหรับนักศึกษาที่ไม่ได้จ้างทำ คือผลงานอาจจะไม่เรียบร้อยแต่ทำเอง
4. ถ้าดูจากตารางที่ผู้วิจัยนำเสนอ จะทำให้เข้าใจว่ากระบวนการทำงานมีน้ำหนักคะแนน 25% ได้ เพราะอีก 15% อยู่ในช่วงของการเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ยังไม่ถึงขั้นการทำงานออกแบบ ส่วนการประเมินผลงานมีน้ำหนักคะแนน 40% เพราะคุณลักษณะในการทำงาน 10% อยู่ในขั้นเสนอผลงานด้วย จึงดูเหมือนกับว่ารูปแบบที่นำเสนอให้ความสำคัญกับผลงานมากกว่ากระบวนการทำงาน
5. การจะกำหนดว่าน้ำหนักคะแนนควรเน้นไปที่ผลงานหรือกระบวนการทำงาน น่าจะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของหลักสูตรนั้นว่า มีเป้าหมายอยากให้นักศึกษาเก่งในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรืออยากให้นักศึกษามี

ความรู้ รู้จริง แล้วนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง

สรุปความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญได้ว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยที่กำหนดให้น้ำหนักความสำคัญของคะแนนเน้นไปที่กระบวนการทำงานมากกว่าผลงาน แต่มีข้อท้วงติงว่าตารางที่ผู้วิจัยนำเสนอ นั้นดูแล้วทำให้เข้าใจว่าให้ความสำคัญกับผลงานมากกว่ากระบวนการทำงาน ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงตารางการนำเสนอรูปแบบฯ ใหม่ให้ถูกต้องชัดเจนขึ้น โดยสัดส่วนของน้ำหนักคะแนนในแต่ละด้านยังคงเท่าเดิม

สิ่งที่พิจารณาในแต่ละด้าน

รายการสิ่งที่พิจารณาในแต่ละด้านนี้ ส่วนหนึ่งได้มาจากการศึกษาสภาพที่ปรากฏอยู่จริงและสิ่งที่ควรจะเป็นตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยนำมาจัดกลุ่มให้ชัดเจนว่าควรอยู่ในด้านใดบ้าง และอีกส่วนหนึ่งเป็นรายการที่ผู้วิจัยกำหนดเพิ่มเติมขึ้นมา โดยได้แนวทางจากการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการออกแบบ และการประเมินผลทางศิลปะ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังนี้

1. การพิจารณาในหัวข้อความเป็นไปได้ในการผลิตจริง เป็นส่วนที่น่าสนใจ
2. เนื่องจากงานนิเทศศิลป์ค่อนข้างจะกว้าง ส่วนที่ผู้วิจัยเสนอมาเป็นข้อย่ออาจจะกินความไม่ได้ทั้งหมด และนำไปพิจารณากับโครงการบางประเภทยังไม่ได้ การกำหนดหัวข้อสิ่งที่พิจารณาในแต่ละด้าน จึงควรเปิดกว้างไว้สำหรับงานในขอบข่ายนิเทศศิลป์ทุกประเภท ซึ่งหัวข้อที่เสนอนี้สามารถพิจารณาได้ แต่โครงการออกแบบทางด้านกราฟิกหรือสิ่งพิมพ์ ส่วนด้านภาพยนตร์ วิดีโอ หรือภาพถ่ายยังไม่ครอบคลุม
3. ผู้วิจัยควรทำเป็นชาร์ต ว่างานนิเทศศิลป์มีประเภทอะไรบ้าง แล้วจึงวิเคราะห์ออกมาว่างานแต่ละประเภทควรมีข้อมูลเกี่ยวกับอะไรบ้าง เพราะบางประเภทก็พิจารณาต่างกัน
4. ถ้าจะทำเกณฑ์กลาง อ้อาระบุนในสิ่งที่พิจารณาแต่ละด้านว่าเป็นเกี่ยวกับสินค้า
5. ควรแก้ไขสิ่งที่พิจารณาในด้านของความรู้พื้นฐานในการทำศิลปนิพนธ์ โดยใช้คำให้เป็นกลาง ๆ เพื่อใช้ได้กับการประเมินในทุกโครงการ ส่วนหัวข้อสิ่งที่พิจารณาในด้านอื่น ๆ นั้นไม่มีปัญหา.

จากข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า เกณฑ์การพิจารณาด้านความรู้พื้นฐานในการทำศิลปนิพนธ์ยังไม่สอดคล้องกับเกณฑ์การพิจารณาในด้านอื่น ๆ คือ ยังไม่สามารถใช้เป็นเกณฑ์กลางสำหรับพิจารณาโครงการทุกประเภทได้ เพราะข้อความที่ใช้ยังไม่ครอบคลุมงานนิเทศศิลป์ทุกประเภท ผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับข้อความที่ใช้เป็นเกณฑ์การพิจารณาด้านความรู้พื้นฐานในการทำศิลปนิพนธ์ใหม่ ให้มีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

แบบสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับรูปแบบการประเมินผลศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์

จากการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2537 ที่ผ่านมานั้น ทำให้ผู้วิจัยได้รับทราบข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการปรับปรุงรูปแบบการประเมินผลศิลปนิพนธ์ สาขาออกแบบนิเทศศิลป์เป็นอย่างมาก ซึ่งขณะนี้ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงรูปแบบการประเมินฯ ในเบื้องต้นแล้ว และใคร่ขอเรียนถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเพิ่มเติม เกี่ยวกับรูปแบบการประเมินฯ ที่ปรับปรุงแล้วนี้ เพื่อนำไปพัฒนาให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

ความคิดเห็นด้านกระบวนการประเมิน

ขั้นตอนการประเมิน

ผู้ประเมิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สิ่งที่พิจารณาในแต่ละด้าน

ผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือเป็นอย่างสูง.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาวอารีญา คลั่งชำนาญ เกิดวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2507 ที่จังหวัดกรุงเทพฯ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศิลปบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในปีการศึกษา 2528 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อพ.ศ. 2534 ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำสาขาออกแบบนิเทศศิลป์ คณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย